

HET KERSTVERHAAL VAN JOZEF

Je bent zwánger??

De woorden bleven staan in de lucht. Van schrik verstomden de vogels, een vroege bloesemknop versteende. Jozef keek naar het gezichtje dat hij zo liefhad, op zoek naar herkenning.

“Ik word maar niet ongesteld”, zei Maria.

De stilte leek te suizen. Jozef zocht in zijn herinneringen. Alle keren dat Maria en hij in het opschietende gras hadden liggen vrijen... Haar huid die hem zo inspireerde. Zachte welvingen, al hoog beginnend. Nee, niet verdergaan Jozef, bewaar het mooiste voor straks... “Dat kán toch niet”, hoorde hij zichzelf stamelen.

Maria's donkere krullen bewogen even in de wind. Zijn hart zat in dat haar. In iedere krul zat zijn leven. Hij wilde Maria's voorhoofd strelen, de krullen voelen leven. Ze waren toch van elkaar...

“Ik was in mijn tantes huis, en toen...” Maria keek strak in de verte. De wereld zonk weg onder Jozefs voeten, een steek ging door zijn hart. “En toen?”

“Toen kwam er een soort van windvlaag, en zat er een duif. Ik hoorde dat ik zwanger zou worden.”

Een duif?? Dat maak je mij niet wijs! dwarrelde het door Jozef heen.

Maria begon te huilen. “Ik begrijp het niet, Jozef!”

Het viel ook niet te begrijpen. De droom van hun naderende trouwdag verbleekte tot een onbereikbare horizon. De belofte van ‘pas dán’ leek niets meer waard.

Jozef dacht aan al die momenten dat hij zijn vurigste wens had uitgesteld. Woede schoot in stralen door hem omhoog.

Wie was die duif? Wat bedoelde Maria? “Hoe heet hij?” knalde Jozef er nijdig uit.

De donkere ogen waarin hij zo dikwijls was verdronken keken hem van heel ver aan.

“Er is geen hij. Er zal ook geen hij zijn. Ik houd van jou alleen, Jozef.”

Waarom strekte ze haar hand niet naar hem uit? Ze leek onaangeraakt, onbereikbaar, zo rein als waar hij zijn verlangen voor had uitgesteld. Het kon niet. Het kon niet waar zijn...

Maria? Zij? Wat hield ze achter?

In de dagen daarna verstoorde Maria iedere hoop doordat ze 's ochtends over moest geven.

Wanhopig zei ze uiteindelijk: “Ik ga naar Elizabeth!” en ze vertrok naar een verre nicht.

Jozef bleef achter, met een droom aan scherven en schande over hem en Maria. Als ze terugkwam, zou de hele familie hen met de nek aankijken. Maria had tijdens hun ondertrouw een ander verkozen!

In de lange eenzame nachten probeerde hij de liefde uit zijn hart te verstoten en overdag sloeg hij net zo hard met de hamer op zijn werk totdat al zijn verdriet dood was.

En toen hij alleen nog zijn verlangen om met Maria in het gras te liggen moest zien te beteugelen, voelde hij plotseling een zachte wind door zijn haar, en besepte dat ook hij krullen had.

“Een kind heeft een vader nodig, Jozef”, hoorde hij. “Verstoot Maria niet. Jij bent de enige.”

De éníge?? Maar het was alweer bladstil.

Toen Maria terugkwam, straalde ze een moederlijke zachtheid uit. Zij droeg het kindje hoog, de rug nog zo meisjesachtig als voorheen. In haar ogen was het mysterie van groeiend leven, en Jozef zou zweren dat hij zichzelf als vanouds in die ogen zag.

Maria's buik bleef in Nazareth niet onopgemerkt.

“Het was ook zulk heerlijk weer deze lente”, zei Jozef verontschuldigend tegen alle gefronste wenkbrauwen, en soms gaf hij een vette knipoog. Maria glimlachte raadselachtig.

In de warme herfstzon lagen ze als vanouds op al hun geliefde plekje, Maria's buik nu soms zichtbaar boven het gras.

“Een kind heeft een vader nodig, Maria”, zei Jozef en streek de buik die hij zo liefhad. Het kind schopte stevig tegen zijn hand. “Die slaat nu al raak!” riep Jozef vertederd. Maria keek hem met donkere ogen aan, haar krullen zachtjes bewegend in de wind.

Een paar maanden later gingen ze op weg naar Bethlehem om bijgeschreven te worden in hun geboorteplaats. Zo had keizer Augustus bevolen. Stroomende mensen waren voor de volkstelling op pad gegaan, de wereld kwam in beweging. Er tinkelde belofte in de lucht, het was gezellig onderweg met al die gesprekken, je werd er vrolijk van en kreeg vertrouwen.

Maria zat op een ezeltje aan de naderende geboorte te denken. Ze pufte van volheid. Alle dagen verlangde ze naar de avond, wanneer ze neerstreken voor een slaapplek. Wanneer zou het kindje komen?

Toen ze na weer een lange dag eindelijk aanklopten bij de herberg in Bethlehem, keek de herbergier bedenkelijk naar Maria's buik, die inmiddels niet meer hoog zat.

“Mevrouw, voor uw rust is het beter als u niet boven slaapt. Het is daar veel te druk nu er zoveel mensen op pad zijn. Op alle kamers slapen extra gasten. Blijft u beneden in de stal, bij de dieren. Daar is het rustiger, niet gehorig en waarschijnlijk ook warmer.” En hij gaf zijn jongens opdracht de stal extra schoon te maken, een groot bed op te maken en voldoende doeken te brengen.

Die nacht, in de rust van de stal en het ezeltje vlakbij, beviel Maria van een zoon. Het was een prachtig jongetje met een bos donkere krullen. Jozef streek het haar van Maria's bezwete voorhoofd weg en legde het kindje op haar buik, en warme doeken over hen beiden heen. De kleine Jezus hilde naar hartenlust totdat hij begreep wat er op die buik gebeuren moest. In die stille nacht stonden de dieren om hen heen, onbeweeglijk, de lucht met hun adem verwarmend.

Het was een nacht vol belofte in de lucht, zo'n nacht waarin je moed opvat om het leven aan te kunnen. Een nacht waarin je niet moe wordt en een wandelingetje gaat maken naar die prachtige maan, terwijl je eigenlijk wel weet dat je niet dichterbij zult komen. Zo'n nacht waarin dat er niet toe doet, zo'n nacht waarin alles goed is.

“Kom, ga mee”, zei één van de herders buiten op de velden. “Wat een mooie nacht! Laten we even een biertje gaan drinken in de herberg.” Een paar van hen liepen het pad op naar de maan.

Het duurde niet lang eer de herbergier en de herders, stamgasten als zij waren, in de stal kwamen om Maria en Jozef te feliciteren. “Jij bent toch die timmerman uit Nazareth, dat dorp daar tussen de velden? Goed gedaan, man”, zei één van de herders, en sloeg Jozef op zijn schouder. “Wat een prachtkind. Hij lijkt op jou.” Jozef glimlachte en streek over de krulletjes van de kleine Jezus.

TEKST: NOOR NUIS
ILLUSTRATIES: JACOMIEN DE BRUIJNE

Het Kerstverhaal van Jozef, verteld door Noor Nuis, met muziek door Erika Zöllner op blokfluit en viola da gamba is opgenomen op video in de Bartholomeuskerk in Nootdorp.
Jacomien de Bruijne maakte voor de videoregistratie 18 aquarellen.
De registratie is te zien op het nieuwsplatform Pijnacker-Nootdorp Actueel:
www.pijnacker-nootdorp-actueel.nl/kerstverhaal